

Sèrie Dirty Diana 1

Dirty Diana

JEN BESSER
SHANA FESTE

Columna

JEN BESSER I SHANA FESTE
DIRTY DIANA

Aquesta podria ser la teva
història d'amor

Traducció d'Esther Roig

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *DIRTY DIANA*

PRIMERA EDICIÓ: ABRIL DEL 2025

© JEN BESSER I SHANA FESTE, 2024

TOTS ELS DRETS RESERVATS

PUBLICAT ALS ESTATS UNITS PER THE DIAL PRESS, UN SEGELL EDITORIAL DE RANDOM HOUSE,

UNA DIVISIÓ DE PENGUIN RANDOM HOUSE LLC, NOVA YORK

© DE LA TRADUCCIÓ: ESTHER ROIG, 2025

© EDITORIAL PLANETA, S. A.

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3326-6

DIPÒSIT LEGAL: B. 2.267-2025

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

*Dirty Diana és una obra de ficció. Els noms, personatges, llocs i fets que s'hi narren
són fruit de la imaginació de les autores o s'han utilitzat en un context de ficció.*

*Qualsevol semblança amb fets, llocs o persones reals,
vives o mortes, és pura coincidència.*

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol
de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes
o tecnologies d'intel·ligència artificial.

I

Hi ha una habitació a casa nostra on rarament hi posem els peus. És la tercera de tres habitacions, un quadrat petit i perfecte, la cambra on no dorm ningú. També és l'única habitació que encara té moqueta: gruixuda, peluda, d'un blanc cremós, col·locada pels antics propietaris.

L'Oliver i jo hi hem entrat buscant paper de regal, només una mica per embolicar la sirenetta de plàstic que ell i la nostra filla, l'Emmy, han comprat per a l'aniversari de la seva millor amiga.

—A la botiga te l'haurien embolicat —dic. No me'n puc estar—. De franc.

Ell es mira l'armari atapeït de coses.

—Haviem de sortir d'allà ràpidament, abans que l'Emmy ho pispés tot.

—Oliver —dic, rient—. Només ho va fer una vegada. Fa gairebé un any.

Quan tenia cinc anys, la nostra filla va robar un paquet de xiclets de la botiga de queviures, a la caixa, i després es va fer la innocent al cotxe mentre intentava fer una bombolla.

—És una lladregota, Diana. Una cleptòmana sense escrúpols.

L'Oliver somriu, surt de l'habitació i em deixa sola amb la recerca de paper.

Al començament, l'Oliver i jo ens imaginàvem aquella habitació com un espai de treball per a tots dos. És massa petita perquè hi munti un taller com cal, però té una llum de tarda genial i hi cap la taula de dibuix que ell sempre ha volgut tenir. I a mi m'hi cabrien un cavallet i les pintures.

Quan ens vam conèixer, jo tenia vint-i-sis anys i vivia a Dallas amb set companys en una casa atrotinada que fèiem veure que era una comuna d'artistes. Li dèiem «la Coop», però era més aviat una casa de festes que ningú no netejava mai. Una vegada, plena de determinació, vaig enganxar un pla amb les tasques domèstiques i una columna per signar pensant que així s'arreglaria tot. En comptes de signar amb les seves inicials, els meus companys de pis van escriure *Matthew McConaughey* per als lavabos i *El fantasma de Sir Alec Guinness* per als torns de cuina.

Al moment més calorós de l'estiu, algú va deixar carn crua al cubell d'escombraries, que estava trencat, i vam tenir cucs, o sigui que vaig començar a guardar el meu menjar a l'habitació. Algunes tardes m'entretenia dibuixant la casa i els meus companys, embellits i una mica grotescos. Vaig enviar un grapat de dibuixos al meu amic Barry, a Santa Fe, i uns altres a la meva amiga Alicia, que estudiava cinema a Nova York. Els vaig signar «Dirty Diana», la bruta Diana, vaja, perquè les anècdotes exagerades de les meves fastigoses aventures a la Coop horroritzaven en Barry i feien riure l'Alicia. Tots dos em contestaven amb cartes llargues i afectuoses, i una vegada l'Alicia només em va enviar una nota que deia «Parpelleja dues vegades si vols que t'envii ajuda» enganxada a un fregall net.

Una nit em vaig intoxicar amb el menjar, segurament en un dels àpats que feia en la meva feina de cambrera, i vaig haver-me de tancar al lavabo de baix de la Coop. Els meus companys feien una festa, i mentre estava tirada al terra fred de rajola, amb els cabells llargs, ros fosc, enganxats a la cara suada, vaig pregar per deixar de vomitar d'una vegada mentre els convidats em passaven per sobre per fer servir el vàter. Arraulida a prop de la banyera, vaig veure que tenia les vores plenes de pintades amb retolador. Algú havia dibuixat un Bart Simpson força bé sobre un monopatí, i

algú altre havia compost un rodolí: «Aquí assegut, amb el meu cul esquifit, / un cagalló texà he parit». Tenia un mal de cap de mil dimonis i en aquell moment vaig pensar: «La rima està bé. Però la mètrica no quadra». L'endemà em vaig posar a buscar un altre lloc per viure. Vaig veure cinc estudis, tots amb goteres i pudors estranyes, i llavors vaig anar a parar a l'últim lloc de la meva llista, en una finca baixa i grisa d'estuc en un carrer tranquil, amb una alegre filera de rosers rosa a l'entrada.

A la recepció hi havia un home espantant els mosquits amb parsimònia.

—Senyora Reece?

Va plegar el diari que llegia en un quadrat perfecte i es va posar dret, després d'entaforar-se'l a la butxaca dels pantalons. Anava vestit com si fos molt més gran del que era, amb pantalons de cotó amb pines i una camisa de color menta, per això fins que no m'hi vaig acostar no em vaig adonar que devíem ser si fa no fa de la mateixa edat. Tenia els cabells castanys i abundants, les espatlles amples i uns ulls blau-verd que s'assemblaven a com m'imaginava que seria un llac de l'Oest Mitjà al pic de l'estiu, sense onades fortes, només aigua càlida i resplendent.

Vaig disculpar-me per haver-lo fet esperar.

—M'he equivocat d'autobús. Dues vegades, de fet.

He baixat de l'autobús que no tocava per agafar el que tocava i he tornat a agafar el que no tocava.

El vaig mirar a la cara, a aquells ulls bondadosos, i em vaig imaginar com el dibuixaria: el nas perfectament recte, mirant-me per sota les celles arrugades, amb una bombolla de pensament sobre el cap: *Valga'm Déu, d'on ha sortit, aquesta?*

Però en la vida real no li vaig veure cap crítica a la cara, ni el més petit indici als ulls calmosos. Em vaig apartar el serrell del front, desitjant haver-me rentat el cap en lloc de recollir-me els cabells de qualsevol manera al clatell.

—I a sobre l'aire condicionat del tercer autobús no funcionava, o sigui que encara que estigués a l'autobús que tocava, la sensació que tenia... —Ara sí, una petita però perceptible arruga entre les celles—. Era l'autobús que tocava —vaig concloure—. Però feia tot l'efecte que no ho era.

Va esperar com si em volgués deixar recuperar l'alè.

—Em dic Oliver Wood. Ha vingut a veure el 4B?

—Sí. Em dic Diana.

Ens vam donar la mà i el vaig seguir fins a l'ascensor. L'espai era tan minso que drets de costat la meva espatlla li fregava el bíceps i sentia l'olor de la seva loció per després d'afaitar, lleugera i neta. Quan la porta es va tancar, ell es va inclinar i va pitjar el botó del quart tres

vegades. No va passar res. Vam esperar en silenci i ho va tornar a intentar. Res de res. Es va atabalar; vaig fer uns quants bots i l'ascensor es va posar en marxa amb un sotrac.

—Gràcies. —Es va escurar la gola—. Fa temps que vius a Dallas?

—La veritat és que no. Encara no un any.

—Vas a la universitat?

—No. Pinto. —A l'ascensor hi feia calor i hi havia massa silenci, o sigui que vaig afegir—: Acabo de publicar un llibre.

—De veritat? —Va arquejar les celles, com si se n'alegrés sincerament per mi—. Hauré de comprar-me'l.

—Costa una mica de trobar. El va publicar una editorial local molt petita.

—Oh.

La seva decepció em va sorprendre.

—Te'n puc fer arribar un.

El llibre era precisament la raó que hagués anat a parar a Texas, després que una editora s'entusiasmés amb la meva obra i fins i tot em trobés una habitació a la Coop. Em vaig imaginar què passaria si en tragués un exemplar a l'ascensor i em posés a fullejar les meves pintures amb aquell desconegut tan educat; algunes eren de dones mostrant el desig sexual de diverses ma-

neres, emmarcades amb les entrevistes que els havia fet sobre aquell desig.

—La meva tia pinta —va dir l'Oliver.

—Ah, sí?

—Retrats, sobretot. Del seu gos. —Va abaixar la veu com si la tingués a prop—. Fan una mica de por. Però si haig de ser sincer els seus gossos en fan força, de por, o sigui que potser té més talent del que em penso.

—Potser sí —vaig dir, somrient, i vaig notar que se li relaxaven les espatlles al meu costat.

L'Oliver em va guiar fins a la porta del pis, va treure un clauer gegantí de la motxilla i va anar provant claus mentre les puntes de les orelles se li anaven tornant rosa.

—Ja ho veus, màxima seguretat. Ni el mateix llogater pot entrar.

El pis no era gran cosa: una habitació quadrada amb dues finestretes, una que donava a l'aparcament i l'altra als rosers. Una cuineta amb mitja nevera, un forn elèctric i una aigüera. L'Oliver va consultar un full de paper.

—Tots els electrodomèstics són nous! —Va obrir la nevera i va trobar una ampolla de quètxup mig buida, un pot de maionesa i una Coors Light—. I t'han deixat mostres!

Vaig riure i em vaig adonar que es treia un pes de sobre.

—Et faria una visita guiada, però l'únic que has de fer és girar-te —va dir—. Tampoc és tan dolent. Menys feina per netejar.

Vaig recordar el rodolí escrit amb retolador de la Coop i el terra enganxós del lavabo.

—M'agrada.

—L'aigua i la recollida d'escombraries estan incloses. T'agrada banyar-te?

—Sí.

—Molt bé. A mi també m'agrada. —Va obrir una porta que teníem davant i es va quedar blanc quan va veure les dimensions del lavabo, on amb prou feines hi cabia el vàter i hauria estat impossible encabir-hi una banyera—. Realment no valc per a això.

—Doncs és el pis més decent que he vist avui.

—Sí, però et mereixes una banyera.

La intimitat del comentari ens va agafar desprevinguts a tots dos i l'Oliver es va posar vermell.

—Sens dubte, la cuina és la millor que he vist avui.

—Cuines?

—Gens ni mica. —Aleshores, perquè tenia la impressió que cap dels dos volia que s'acabés la visita guiada, vaig obrir la nevera i en vaig treure la Coors Light—. El detall de les mostres m'agrada.

Va tornar a somriure i em va prendre l'ampolla de la mà. La va obrir amb una de les moltes claus del clauer.

La cervesa estava freda i era deliciosa, i l'hi vaig passar perquè ens la partíssim.

—T'oferiria un vas, però... —Vaig fer un gest que abastava la cuina buida—. Podríem seure al meu sofà imaginari?

Va sospesar la invitació, o em va sospesar a mi, i mentre ho feia em vaig imaginar un manga amb l'efecte sonor de *silenci eixordador* apareixent sobre els nostres caps. L'Oliver va fer girar l'ampolla de cervesa a la mà. Després va fer un gest cap a la paret on hauria d'haver-hi el sofà.

—No hauria demanat que et decidissis per un de pell color cirera, però aquí hi queda bé.

Vaig riure.

—Fa joc amb els sotagots de macramé que em vas fer.

Vam seure a terra i ens vam anar passant la cervesa. Els últims raigs de sol de la tarda van deixar d'entrar per la finestra orientada a l'oest, però cap dels dos es va moure per encendre el llum i l'habitació va quedar en penombra.

Vaig passar els dits per la moqueta, aspirada a fons.

—Es nota que acaben de netejar la moqueta. Gràcies.

Es va posar seriós.

—T'ho haig de dir. No soc agent immobiliari. Aques-

ta finca és dels meus pares. La Connie, la dona que normalment ensenya els pisos, havia d'anar a buscar el seu fill, i per això vaig dir que ho faria jo.

Em va fer sentir millor saber que tots dos havíem de confessar una cosa.

—Si et soc sincera, no em puc permetre aquest pis. En tinc prou per al primer mes de lloguer i per a la fiança. Però no em puc permetre pagar un mes per avançat. —Vaig repenjar el cap a la paret—. A més, el meu historial de crèdit és terrible.

Mentre parlava, la seva mirada es bellugava entre els meus ulls i els meus llavis.

—Tens feina? Vull dir a més de pintar.

—Soc cambrera. Al Momo's.

—Aquell local amb ambient de gàngsters dels anys trenta? Aquell que fan dir a les cambreres «nosmereixen» cada vegada que un client diu «gràcies»?

—Servidora. —Vaig aixecar les mans com si fos un atracament—. Hi has estat?

Va brandar el cap.

—Ho vaig veure a les notícies. L'amo és un agressor sexual, oi?

—Mmm. —M'ho vaig rumiar—. Ara que ho dius...

—Bé. —L'Oliver es va mirar la falda—. A partir d'ara dedicaré el meu temps lliure a trobar-te una altra feina.

—Gràcies.

Es va acostar més i em va donar un copet amb l'espatlla.

—*Nosmereixen*.

Vuit anys després, quan ens vam mudar a aquesta casa de tres habitacions del nostre barri de Dallas, ja estava embarassada de l'Emmy. Ens vam passar els mesos següents preparant-nos per a la criatura, decidint de quins colors pintar i desxifrant instruccions d'Ikea per muntar els mobles. L'Oliver, que construïa uns mobles de fusta preciosos, entenia les instruccions de muntatge tan poc com jo.

—Això no pot estar bé —deia, girant les pàgines de cap per avall—. Potser ens falta una peça.

Aleshores va arribar l'Emmy, i amb ella les nits sense dormir i els atacs d'ansietat demolidora, emparedats entre la pura alegria i les bugades interminables.

Ara l'Emmy té sis anys, i aquesta habitació està plena de caps de plàstic amb les joguines de quan era més petita, roba que ja no es pot posar i col·leccions enormes de nines Madame Alexander que a l'Oliver li fa por de dir a la seva mare que fan venir malsons a l'Emmy. Les caps estan etiquetades «PER DONAR» i ens prometem, una vegada darrere l'altra, que el cap

de setmana que ve ens les traurem de sobre. Ara ja és una broma recurrent. A la nit, quan ens fiquem al llit i un dels dos té set però li fa mandra aixecar-se, diem: «Si em portes un vas d'aigua, et juro que aniré a donar les capsas. Demà».

El que no hi ha en cap d'aquestes capsas és un sol retall de paper de regal. M'esmunyo entre dues torres de plàstic per arribar a l'armari del fons de l'habitació. Encenc el llum del sostre i examino els prestatges. Hi trobo mantes, un matalàs inflable desinflat arrugat com una bola i una capsa d'eines vella amb pinzells de recanvi. Algunes teles de fa temps estan repenjades a la paret: una pintura a l'oli d'uns blauets, una escena de platja, totes dues enllestides fa anys en una classe nocturna.

M'endinso més en l'armari. Darrere la capsa d'eines, entreveig una capsa de sabates vermella abonyegada. Ja no me'n recordava que era aquí. Està tancada amb cinta de pintor; busco una rasqueta i l'obro. A dins hi ha una gravadora de minicassets i dues fileres de cintes. Cada minicasset porta una etiqueta amb un nom: «Jess», «Claudia», «Brynn», «Theresa», etcètera. Em torna una sensació familiar, com si m'hagués deixat de fer alguna cosa. Sota la capsa de sabates hi ha una carpeta vella plena a vessar d'esbossos, tots retrats de les dones de les cintes, que algun dia havien de ser pintu-

res per a un altre llibre. Estaven esbossats a correquita amb llapis carbó gruixut: el perfil d'una dona mirant per la finestra, una altra escarxofada en una butaca, amb la mà al clatell.

Quan vaig anar a viure a Dallas, l'editora amb qui vaig treballar en el primer llibre em portava a jugar a billar i a emborratxar-nos amb cervesa fluixa. Amb les parpelles pesants, em feia l'article del meu llibre com si jo no n'hagués sentit a parlar. «La intersecció perfecta entre crònica i art», deia, i jo feia que sí amb el cap, sense saber què dir.

Unes setmanes després que es publicués el llibre, se'n va anar a viure a Michigan i no va tornar a la feina mai més. Va ocupar el seu lloc el seu ajudant, un noieta de veu fluixa que era tímid i vergonyós i no gaire partidari de les trobades en persona. Li vaig enviar algunes idees preliminars per a un altre llibre i em va dir que els esbossos estaven bé però eren massa tous. «Intenta trobar-hi la duresa. Rasca fins que la trobis». El dia que l'Oliver em va ensenyar el pis, feia mesos que rascava, molt a poc a poc.

Trec la capsa de cintes de l'armari i sec a terra entre dues caixes de plàstic, un espai prou gran perquè pugui estirar les cames davant meu però prou petit perquè em senti amagada. Miro les cintes, una per una. Totes aquelles entrevistes que vaig embalar i no vaig tornar a escol-

tar. En trec una amb l'etiqueta «Jess» i la fico a la gravadora. Pitjo «play» i sento la seva veu:

Era alt. I era com si no necessités res més per sentir-se segur de si mateix. Ja està. Era alt. T'ho pots imaginar? Les dones ho han de tenir tot ben controlat per sentir-se ni que sigui una mica bé, i et juro que ell només necessitava una mica d'altura. Alt, bones espatlles, i totes les noies dèiem «sí, va, me n'hi aniria al llit».

Però, francament, a l'hora de la veritat no ho hauria fet. Això d'enrotllar-me amb el cambrer. No tindria mai un rotllo d'una nit. Però el cas era que em veia aquí, soltera de feia poc —de fet, abandonada de feia poc—, servint còctels en una ciutat desconeguda i fent veure que ho tenia tot controlat. A la feina era fàcil sentir-se segura perquè el local sempre estava ple a vessar i tothom anava de cul per demanar una copa, per tant, encara que teòricament els estiguessis servint tenies un cert poder. Si un client era mal educat, l'ignoraves tota la nit i llestos, i feies que les altres noies també l'ignoressin. En fi, aquell noi era un cambrer decent i flirtejava amb totes les cambreres del local. Podria haver anat al llit amb qualsevol de nosaltres, fins i tot amb la cap de cambrers, que tenia xicot. Tota la nit, mentre treballava portant safates i safates de begudes, pensava: sí, tinc ganes d'anar-me'n al llit amb algú que no conegui. Algú el cos del qual sigui una sorpresa total. I quan em toqui, no sabré què sentiré o què vindrà a continuació. I per això quan li passava les comandes de les meves

taules escrivia: Vodka amb soda, Escocès amb gel. Fotem el camp d'aquí. Era una broma que fèiem tota la nit. I les meves notes es van anar tornant més descarades cada dia: Martini sec, remenat. Com és casa teva? Me la vols ensenyar? Després coses com: Dues Stellas, Margarita, gel. Sex on the Beach... uf, aquest és massa fàcil. Ximpleries, estupideses. Però ens feien riure. I llavors es van fer les dues i es va acabar el nostre torn i la música va parar. Van encendre els llums forts del sostre i vaig pensar que l'ambient segur que s'havia espatllat. Però mentre netejava era conscient que ell em mirava. Tenia uns ulls blaus vibrants i eren maliciosos fins i tot amb els llums encesos. I tan bon punt vaig haver recollit la meva propina vaig sentir la seva mà als ronyons i em va enviar una mena de descàrrega per tot el cos, com si realment estigués a punt de fer-ho.

Quan em vaig girar a mirar-lo, em va agafar la mà i em va estirar cap a fora, al carrer. Plovia, però no sé com vam trobar un taxi, o sigui que potser havia de passar. Vam pujar, molt de pressa, i en la foscor les meves mans eren dins dels seus pantalons i les seves sota la meva samarreta... No recordo com es deia —de debò que no—, però sí que recordo la sensació de les seves mans sota els sostenidors. Eren fredes, però donaven gust, com si tot el meu cos es despertés. Volia treure'm tota la roba allà mateix per poder-l'hi ensenyar. Perquè em pogués tocar pertot arreu. Per poder veure què sentia ell. Volia que toqués totes les parts del meu cos...

—Diana? —L'Oliver em crida des del passadís i em sobresalto. Paro la gravadora i me la guardo a la butxaca. Poso la tapa a la capsa de sabates amb les cintes i l'amago dins d'una caixa amb roba de nadó de l'Emmy.

L'Oliver apareix al pas de la porta.

—Has trobat paper?

—No, res. —Vaig brandar el cap—. Quan surti en compraré.

Em passa una tassa de cafè per emportar i m'encercla la cintura.

—Gràcies.

—De res.

M'ensuma el coll.

—Quina bona olor que fas.

Sento que el cos se'm posa tens quan s'hauria de relaxar.

M'estira cap a ell i mira cap a la porta.

—L'Emmy encara dorm com un soc.

Examino cada part del meu cos i el commino a sentir el que cal..., però qualsevol desig de correspondre al seu afecte em sembla fora del meu abast. M'aparto i somric.

—Què? —pregunta.

—Què vols dir «què»?

—Em mires d'una manera rara. Fixament.

—No és veritat. —Sí que ho és. En concret, miro

fixament el pèl que li sobresurt del nariu esquerre. *No et centris en el pèl. Centra't en els ulls bondadosos. La tassa de cafè, les mans, l'escalfor.*

L'Oliver s'eixuga la barbeta com si tingués menjar a la cara.

—És que tens... un pèl. —L'assenyalo—. Aquí.

—Merda. —Riu—. M'estic convertint en el meu pare. Faré servir el tallapèls que em vas regalar, t'ho prometo—. Es passa un dit pel nas, intentant empènyer el pèl cap endins—. Millor?

La L'Wren toca la botzina a fora. Tres cops ràpids.

—Tant de bo no me n'hagués d'anar. —Em desfaig de la seva abraçada amb un petó a la galta.

Fa una repassada a l'habitació i tota la neteja que cal fer.

—El cap de setmana que ve?

Somric.

—Segur.

No em mira, mira les muntanyes de coses per llençar.